

Arrest

nr. 180 414 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VERBEKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 3 mei 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 24 juni 2016 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2016 werd ingediend door :

(...)

en als wettelijke vertegenwoordiger van (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer J. D. B. (...) (Belgische nationaliteit) Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor dat de heer J. d. B. (...), betrokkene niet kan vergezellen naar het land van herkomst om daar de nodige aanvraag te doen.

Het feit dat haar kinderen van bij hun aankomst in België hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (non-discriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Hetzelfde gaat op voor art. 5, art. 9 en art. 10 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind recht heeft op verzorging en bescherming door de ouders, dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene zich heeft ingespannen om te integreren, ze bewust lid is geworden van de socio-culturele vzw FDMO, ze Nederlandse lessen volgt en de kinderen hier naar school gaan) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.3. Op 24 juni 2016 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

de kinderen O. (...), geboren op 14.06.2004 en R. O. (...), geboren op 16.09.2007 dienen betrokkene te vergezellen.

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een aanvullende nota neer met stukken. Evenwel wijst de Raad erop dat in het kader van de annulatieprocedure dergelijke proceduristukken niet voorzien zijn zodat de Raad er geen rekening mee kan houden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“- Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet;

- Schending van artikel 8 EVRM;

- Schending van artikel 3 en 9 IVRK;

- Schending van artikel 22bis G.W.;

- Schending van het de materiële motivatieplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.⁶

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.⁷ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.⁸

Verweerder meent dat voor verzoeker geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis vw.

Vooreerst dient hieromtrent benadrukt dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn “omstandigheden die het onmogelijk OF bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”.⁹

Of nog:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet.”¹⁰

Dit maakt dat er aldus TWEE vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

De redenen die het een verzoeker “onmogelijk” maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post, alsook deze die het voor de verzoeker “zeer moeilijk” maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Het woord ‘moeilijk’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als¹¹:

“1. slechts met inspanning op te lossen, te doen: een moeilijke kwestie; moeilijk over iets kunnen oordelen; ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen

2. lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter; een moeilijke jongen”

Dit maakt aldus dat “zeer moeilijk” in de zin van “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vw. (zoals te weerhouden conform bovenstaande rechtspraak en rechtsleer) dient te worden omschreven als “slechts met zeer veel inspanning op te lossen” of “een moeilijke kwestie”.

Een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vw. houdt dus niet per definitie een onmogelijkheid in. Het volstaat dat het verzoek “slechts met zeer veel inspanning” kan gedaan worden

of "moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren" betreft om aan de buitengewone omstandigheden in de zin van de wet te voldoen.

14. Niettegenstaande iedere administratieve beslissing gesteund dient te zijn op begrijpelijke motieven die in feite, in rechte en beleidsmatig correct moeten zijn, werd in de bestreden beslissing geenszins melding gemaakt van het seksueel misbruik binnen het gezin. Deze informatie werd mét de bewijsstukken nochtans tijdig (zijnde op 31/05/2016!) bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verweerder schendt hiermee artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, inzonderheid de afwezigheid van de rehtens vereiste feitelijke grondslag.

Verweerder oppert overigens dat het indienen van de aanvraag in het land van herkomst slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dus niet tot een verbreking leidt van de gezinsbanden.

Het hoeft echter geen betoog dat verzoekster sinds het misbruik van de heer D. B. (...) meer dan ooit de enige persoon is op wie de kinderen zijn aangewezen. Het wegrukken van de kinderen uit hun vertrouwde omgeving m.o.o. een regularisatieaanvraag in het land van herkomst van verzoekster zou net extra schadelijk zijn, zeker na voormelde feiten. De kinderen hebben uitgerekend nu een uitgesproken nood aan begeleiding en stabiliteit.

Overigens biedt Nigeria geen enkele garantie dat op verschillende niveaus (zowel schoolgebonden als privé) in gelijk(waardige ondersteuning en begeleiding voor trauma's van seksuele feiten wordt voorzien.

Daarnaast beschikt verzoekster ook geenszins over een inkomen of uitkering, waardoor een vlucht naar het land van herkomst zonder meer onmogelijk is. Indien zij -per impossible- toch in Nigeria zou geraken, heeft zij daar nog minder middelen om ook effectief te kunnen terugkeren naar België, met alle gevolgen vandien.

Verweerder schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met alle gegevens van het dossier en door zich aldus niet op alle correcte feitelijke gegevens te baseren bij het nemen van een beslissing.

15. Alwaar een minderjarig kind in het geding is kan verweerder bovendien niet zomaar stellen dat slechts een "eventuele tijdelijke scheiding" wordt gevraagd aan verzoeker "wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt".

Overeenkomstig het arrest EHRM nr. 12738/10 Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 moet de overheid immers in elke beslissing waarin artikel 8 EVRM getoetst wordt, het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dit werd in casu op geen enkele wijze gedaan, minstens mag zulks niet uit de motivatie van de bestreden beslissing blijken.

Waar verzoekster geen andere keuze lijkt te hebben dan de aanvraag te doen in haar land van herkomst, heeft zij niet eens de financiële middelen om dergelijke verplaatsing te financieren, laat staan dit ook nog voor haar kinderen te doen. De facto wordt zij dus wel degelijk gedwongen effectieve scheiding van haar kinderen, indien zij hier een verblijfsrecht wenst te bekomen.

Overeenkomstig artikel 3 IVRK dient het belang van het kind bij elke beslissing waarbij (ook impliciet) de belangen van een minderjarig kind worden geraakt, de eerste overweging te zijn. Artikel 9 IVRK legt de staten op dat zij waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van haar ouders tegen hun wil, tenzij deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind (quod non in casu).

In zoverre de Raad zou oordelen dat bovenstaande bepalingen van het IVRK geen directe werking hebben en niet afdwingbaar zouden zijn in rechte, dient te worden verwezen naar artikel 22bis Grondwet waarbij ook in de Grondwet werd verankerd: "het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat".

Het is duidelijk dat verzoekster onmogelijk vanuit het buitenland een verblijfsaanvraag kon of kan indienen voor een verblijf van meer dan drie maanden in België. Ook een repatriëring naar het land van herkomst (Nigeria) zou manifest in strijd zijn met het recht op beschermen van ieders integriteit (artikel 22bis Grondwet).

Gezien het klemmend karakter van deze situatie is er dan ook sprake van een prangende humanitaire situatie. Een humanitaire regularisatie is de enige oplossing om een schending van een mensrecht te voorkomen."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. Verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met de op 31 mei 2016 overgemaakte informatie aan dienst vreemdelingenzaken inzake het seksueel misbruik binnen het gezin.

3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat in het administratief dossier geen enkel stuk terug te vinden is waaruit blijkt dat verzoekende partij melding heeft gemaakt van het seksueel misbruik aan de verwerende partij. Ter staving van haar bewering voegt verzoekende partij echter wel een stuk 10 aan haar verzoekschrift, zijnde een emailbevestiging van de infodesk van dienst vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat verzoekende partij bij wege van haar advocaat nog bijkomende stukken - schrijven van

de advocaat met bijlagen - op 3 juni 2016 heeft overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken. Op 6 juni 2016 antwoordt de infodesk van dienst vreemdelingenzaken: *“Uw mail werd overgemaakt aan de dienst Regularisaties voor verdere opvolging”*. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de dienst vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de bijkomende informatie die zij op 3 juni 2016 heeft overgemaakt inzake het seksueel misbruik. Er blijkt immers uit niets dat de emailbevestiging op andere informatie betrekking heeft dan datgene uiteengezet in het schrijven van de advocaat van 31 mei 2016.

De repliek in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij geen melding van dit seksueel misbruik aan de verwerende partij heeft gedaan voor het treffen van de bestreden beslissing, gaat in het licht van voorgaande bespreking niet op.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt voor in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.6. Wat betreft de tweede verwijderingsmaatregel stelt verzoekende partij: *“Ook een repatriëring naar het land van herkomst (Nigeria) zou manifest in strijd zijn met het recht op beschermen van ieders integriteit”* waarbij zij blijkens haar voorgaand betoog doelt op het hoger belang van het kind. Daar uit de bespreking hoger blijkt dat de verwerende partij in haar besluitvorming geen rekening heeft gehouden met de haar kenbaar gemaakte elementen inzake seksueel misbruik van de dochter, kan verzoekende partij gevolgd worden dat ook bij het treffen van de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van de zorgvuldigheidsplicht voorligt. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER